

Hans Nyman

1943-2021

PUBLISERT 2. august 2021

PSY
KOL
OGI

Hans Nyman. Foto: Rune Flaaten
Bjørk

Vår gode kollega og nære venn, Hans Nyman, døde 26. juni, 77 år gammel. Han var en fargerik venn og en livsnyster som preget alle han kjente, sterkt.

Som terapeut valgte han ikke de enkleste klientene. Han var en faglig pioner som forlot det trygge terapirommet og møtte narkomane, kriminelle og prostituerte på deres arena gjennom oppsøkende arbeid. Først i Tromsø, senere på Ungdomskontoret i Oslo. Han møtte ikke klientene som merkelapper, men som hele mennesker med ideer og drømmer om en fremtid.

De siste årene av karrieren gikk han tilbake til terapirommet, først på Ulvin, senere i Psykiatriske ungdomsteam, trofast mot sin opprinnelige klientgruppe. Han var en engasjert, kreativ og fantasirik terapeut, og en mye etterspurt veileder for andre kolleger.

Både som venn og kollega var han unik, en mann som fant glede i å løfte opp andre rundt seg, og øynet muligheter og nye alternativ der vi andre ofte så vanskeligheter.

Han var initiativtaker til vårt nettverk – Modne Mænds Club – en uformell samling av terapeuter og forskere som frekventerte diverse brune vannhull i Oslo, fredager etter arbeidstid. Samlingene fungerte som et forum for både fagutvikling og egenpleie, med Hans som et naturlig midtpunkt. Mange gode historier, betydningsfulle samtaler, mye latter og uhøytidelig krangling. Det var noe befriende uhøytidelig ved Hans. Hvis vi satte han fast, bare lo han og utbrøt på klingende stavangersk: «Jaja – Drid å dra.»

Hans var på mange måter ekstrem. Han hadde bakgrunn som orienteringsløper, og trening var et must, ikke litt, men gjerne to økter om dagen på ski eller joggesko, og med mye indre uro når dette ikke lot seg gjennomføre.

Hans var svært glad i og stolt over familien sin. Han hadde for lengst feiret gullbryllup med sin Inger, levende opptatt av livet til sine to døtre, og i de senere år barnebarna, som han elsket.

Tapet av Hans gjør verden til et mindre morsomt sted.

Asbjørn Solevåg, Jo Wennesland, Steinar Bruvik og Åge Svendsen

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 58, nummer 8, 2021, side